

въ нашитѣ къщи“. А пъкъ селянитѣ въ единѣ гласъ извикали: „Какво ще правимъ въ Варна, жътвата се изминава, храната ни изгни по нивята, съ какво ще прехранимъ челядѣта си и отъ гдѣ ще исплатимъ данъка си на царщината“.

Мютесарифина никакъ ненастоявалъ, а на противъ и той самъ убѣждавалъ селянитѣ да се завърнатъ по домоветѣ си и да си глѣдатъ работата, като ги увѣрявалъ че нѣма вече никаква опасностъ, всичко е запазено и въ бѣдъще нѣма кой да ги закача.

Въ това врѣме когато мютесарифина говорилъ на селянитѣ, консулитѣ съ една частъ отъ Каварненското население, заминали къмъ вътрѣшността на Калето, распитали подробно, за приключението въ Каварна, взели белѣжки и като се обърнали къмъ населението, казали: „Вървете на сѣверъ, защото на югъ нѣма спасение“.

Консулитѣ се завърнали при мютесарифина и потеглили за Варна, съ които отишла само една стара жена съ 4-годишното си внуче. Параходитѣ се още гледали, а въ населението общо движение станало. Едни стягали колята си, други прибирали ничтожната си покъщина, трети припкали да намѣратъ дѣцата си и всякой единъ се готвилъ за пхтъ. Нъ въ това врѣме като молния се прѣсналъ изъ населението радостенъ слухъ за пристиганieto на Амира съ рускитѣ казаци. Всички се отказали отъ пхтуванието. Вратитѣ на калето се отворили. Стражата се вдигнала и всякой обърналъ очитѣ си къмъ сѣверъ.

Слънцето залезло, нощта настѣпвала и се преполовила, нъ никоѣ не мислилъ нито за ядене, нито за сънъ и разговора се ограничилъ само въ честитото посрещане и поклонение на очакванитѣ отъ дълго врѣме, освободители. Тѣзи надѣжда правила всякого радостенъ и весель. А пакъ въ такива едни минути още по весело би било, ако поне една отъ каварненскитѣ бѣчвици се намираше тукъ.

Нощта преминала, слънцето изгрѣло, часоветѣ единъ слѣдъ други вървѣли, а руситѣ не се показвали и надѣждата за пристиганieto имъ взела да изгасва. Надвечеръ народа почналъ да се трупа на купове, на купове и да излиза изъ калето. Едни се огправили по посока къмъ руситѣ, други за въ селата си. Въ растояние на два дена, калето се испразднило заустѣло. Селянитѣ въ пхтуванието си постоянно слушали виението на останалитѣ по зимовищата безъ овци и овчари кучета. Чес-